

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 13.01.1975, sp. zn. 4 Tz 104/74, ECLI:CZ:NS:1975:4.TZ.104.1974.1

Číslo: 46/1975

Právní věta: Jestliže odsouzený se zdržuje v obvodě, na který se vztahuje trest zákazu pobytu, za tím účelem, aby projednal záležitosti svého občanského průkazu a pomoci sociálního kurátora, nejedná v rozporu se zákazem

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 13.01.1975

Spisová značka: 4 Tz 104/74

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 6-7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí, Zákaz pobytu

Předpisy: 150/1969 Sb. § 7 písm. a

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 46/1975 sb. rozh.

Jestliže odsouzený se zdržuje v obvodě, na který se vztahuje trest zákazu pobytu, za tím účelem, aby projednal záležitosti svého občanského průkazu a pomoci sociálního kurátora, nejedná v rozporu se zákazem „bez vážného důvodu“ ve smyslu § 7 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 13. 1. 1975 sp. zn. [4 Tz 104/74](#).)

Nejvyšší soud ČSR k stížnosti pro porušení zákona zrušil rozsudek okresního soudu v Chomutově ze dne 20. 9. 1974 sp. zn. 4 T 423/74, jímž byl obviněný uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb. pro skutek záležející v tom, že od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 29. 7. 1974 do opětného zadržení dne 12. 9. 1974 se pohyboval v okrese Chomutov, přesto, že mu byl rozsudkem okresního soudu v Chomutově ze dne 19. 10. 1973 sp. zn. 4 T 569/73 uložen podle § 57a tr. zák. trest zákazu pobytu v okrese Chomutov na dobu tří roků.

Z odůvodnění:

Obviněný v průběhu trestního řízení doznal, že byl při svém předchozím odsouzení prokurátorem i soudem v Chomutově poučen o možnosti trestního stíhání pro přečin maření výkonu trestu zákazu

pobytu, pokud by se zdržoval po svém propuštění z výkonu trestu v okrese, kde mu byl soudem pobyt zakázán. Také doznal, že se vrátil po propuštění z výkonu trestu dne 29. 7. 1974 do Chomutova. Na svou obhajobu však uvedl, že do Chomutova šel proto, aby si tam vyzvedl svůj občanský průkaz a aby jako osoba se změněnou pracovní způsobilostí se ucházel o pomoc sociální kurátorky na ONV v Chomutově k získání nějakého zaměstnání a ubytování. Sociální kurátorku však na pracovišti nezastihl. Asi po týdně ji navštívil podruhé. Tehdy mu bylo vydáno potvrzení o tom, že má zákaz pobytu v okrese Chomutov a byl s tímto potvrzením odeslán na ONV Louny, kde se měl ucházet o zaměstnání a ubytování. Toho však tam nedosáhl, proto za stejným účelem odešel do Mostu, kde mu na ONV rovněž nemohli žádné ubytování nabídnout, když předtím se bezvýsledně o zaměstnání a ubytování ucházel i na ONV Příbram. Všechny tyto cesty z Chomutova do uvedených okresů konal pěšky. Když nepochodil ani v Mostě, šel pěšky opět na ONV Chomutov, kde byl zadržen a vzat do vazby.

Tato obhajoba obviněného nebyla výsledky dokazování vyvrácena, naopak je v některých směrech potvrzována.

Ze zprávy NVÚ Plzeň, založené ve spise okresního soudu v Chomutově sp. zn. 4 T 569/73, s jehož obsahem se podle protokolu o hlavním líčení v této věci samosoudce seznámil, vyplývá, že občanský průkaz obviněného byl před jeho propuštěním z výkonu trestu zaslán ústavem nápravného zařízení na OO-VB Chomutov.

Z výpovědi svědkyně J. J., sociální kurátorky ONV v Chomutově, je patrné, že odbor pracovních sil a sociálního zabezpečení při ONV v Chomutově byl měsíc před propuštěním obviněného z výkonu trestu o datu jeho propuštění vyrozuměn, aniž by však v tomto sdělení byla vyplněna rubrika, zda obviněný žádá o pomoc, přístřeší nebo ubytování. Této svědkyni je též známo, že se obviněný dostavil po propuštění z výkonu trestu v době její dovolené na ONV Chomutov, neboť si tam měl vyzvednout své osobní doklady, a že se na ni osobně obviněný obrátil asi koncem srpna 1974 se žádostí o vydání potvrzení o převedení působnosti na sociální kurátorku na ONV v Lounech, kde chtěl bydlet a pracovat. Na její upozornění, že se v okrese Chomutov nesmí zdržovat, se obviněný tehdy odvolává i na to, že byl na OO-VB, odkud byl pro uvedené potvrzení odkázán na ONV. Svědkyně mu požadované potvrzení vydala. Konečně tato svědkyně potvrdila, že dne 11. 9. 1974 jí telefonicky sdělila sociální kurátorka z Mostu, že se tam obviněný uchází o zaměstnání a ubytování. K tomu je třeba pro úplnost dodat, že podle cit. rozsudku okresního soudu v Chomutově z 19. 10. 1973 sp. zn. 4 T 569/73 byl obviněný naposledy zaměstnán jako hlídač v Severočeských drůbežářských závodech v Chomutově; z vyjádření ONV odboru sociálního zabezpečení v Chomutově z 13. 9. 1974 je pak patrné, že se obviněný dne 30. 7. 1974 dostavil na uvedený ONV k sociální kurátorce k pohovoru a k evidenci.

Již z uvedeného je patrné, že obviněný, pokud v kritické době si vyřizoval v Chomutově některé záležitosti, zejména vyzvednutí občanského průkazu, a pokud se obracel o pomoc u tamního odboru sociálního zabezpečení ONV (který byl vyrozuměn jako místně příslušný orgán k poskytování pomoci obviněnému jako osobě se změněnou pracovní schopností) a pokud obviněný si v Chomutově zařizoval přenesení této působnosti na odbor sociálního zabezpečení ONV v Lounech, zdržoval se v obvodu, na který se vztahoval trest zákazu pobytu sice bez povolení, ale nikoliv též bez závažného důvodu.

Z rozsahu provedeného dokazování však není patrné, zda obviněný se v kritické době zdržoval v okrese Chomutov (včetně doby potřebné pro cesty vykonávané vesměs údajně pěšky) jen z uvedených nebo též z jiných závažných důvodů, či zda se v tomto okrese zdržoval bez povolení též bez závažného důvodu a v kladném případě v jaké rozsahu. K tomu, aby stíhaný skutek obviněného z hlediska naplnění znaků žalovaného přečinu mohl být v rozsudku vymezen ve smyslu ustanovení § 120 odst. 3 tr. ř. (zejména přesným uvedením času a místa), nebyl obviněný postačujícím způsobem vyslechnut; k témuž cíli nebyly provedeny ani další důkazy, zvláště pokud by bylo třeba jimi prověřit

tuto novou obhajobu obviněného. Doplnění řízení v naznačených směrech bylo nutné nejen k přesnému vymezení žalovaného přečinu (§ 3 odst. 1 tr. zák., § 13 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb.), ale i k posouzení stupně nebezpečnosti spáchaného činu pro společnost (§ 3 odst. 4 tr. zák., § 13 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb., popř. § 1 odst. 2 posléze cit. zák.) a v případě zjištění viny přečinem též pro uložení trestu (§ 23 odst. 1, § 31 odst. 1 tr. zák., § 13 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb.).

Nejvyšší soud ČSR proto vyslovil, že napadeným rozsudkem a v řízení, které mu předcházelo, byl porušen zákon v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a napadený rozsudek zrušil.